

ŠMARNICE 2023 – 30 let vrtca Lavra

DATUM	ZGODBA
Sreda, 3. 5.	Vrtec na Privozu in na Karlovški, otroci prosijo Marijo za novi domek.
Četrtek, 4. 5.	Vojna vse uniči. Gospa Prelog v MS vsak mesec moli k Mariji Pomočnici, ljudje se ustavljajo pri kipu in molijo.
Petek, 5. 5.	Marija Žitnik Klar podari hišo škofiji, škof pa svetuje, naj jo daruje sestram. Sestre pridejo. Gospa v zahvalo zgradi kapelico.
Ponedeljek, 8. 5.	Gospa Prelog prinese prvega otroka v varstvo. Pride prva vzgojiteljica, ki se je šolala v Sloveniji in Avstriji. Vrtec se širi. Otroci se igrajo pred kapelico.
Torek, 9. 5.	Vrtec je premajhen; prošnja k svetemu Jožefu; pridejo Jožice in vrtec je zgrajen. Kip svetega Jožefa.
Sreda, 10. 5.	Vrtec se seli. Gospa Tratnjek prinese kip iz Lurda za novo kapelico. Maša na dvorišču. Ljudje prinašajo svečke, otroci zasejejo marjetice.
Četrtek, 11. 5.	Otroška ljubezen do Marije: šmarnice, prazniki, romanje v Rotundo, pletenje venčkov in nabiranje šopkov, sestavljanje litanij, romanje kipa.
Petek, 12. 5.	S. Marjetka je zbolela, darovala svoje življenje za vrtec, odšla v nebesa.
Ponedeljek, 15. 5.	Slovesnost na Zaplazu: romanje družin in posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu.
Torek, 16. 5.	Na Tišini imajo prazno stavbo in želijo v njej imeti vrtec. Otroci v državnem vrtcu se stiskajo v neprimernih prostorih. Vrtec odprejo, a ni kapelice.
Sreda, 17. 5.	Snemanje zgoščenke, molitvenik. Priseli se škofija. Ni dovolj prostora. Potreben je nov vrtec in župnik ima načrte.
Četrtek, 18. 5.	Novi župnik se zaobljubi Mariji, da ji bo postavil kapelico, če bo uspel zgraditi vrtec. Začeli so zidati in so dokončali ter se vselili. Težav ne manjka.
Petek, 19. 5.	Ustanovitev molitvene skupine za babice in dedke.
Ponedeljek, 22. 5.	Marijina slika v osredjem prostoru v MS; blagoslov; izbiranje imena in nastanek litanij.
Torek, 23. 5.	Ko se ureja igrišče, župnik hkrati postavi tudi kapelico Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Naslikana sta tudi Srce Jezusovo in Jožefovo.
Sreda, 24. 5.	Vzgojiteljice vsako leto romajo k Mariji: na Svete gore, Brezje, Ptujsko goro, v Strunjan, Torino.
Četrtek, 25. 5.	Na Tišini ni dovolj denarja, zato se bojijo, da bodo morali zapreti vrtec. Vzgojiteljice molijo. Vpiše se otrok, ki je rojen na Marijin praznik. To je Marijino znamenje.
Petek, 26. 5.	Na Tišini že dolgo čakajo kapelico. Končno ena mama nariše načrt, dedki pa se spravijo k delu.
Ponedeljek, 29. 5.	Ustanovitev Marijine družbice za nekdanje gojence, redna srečanja z namenom, da bi imeli Marijo radi in bi jo posnemali.
Torek, 30. 5.	Vzgojiteljice molijo rožni venec po sestanku. Svečka meče senco na Marijo, da se na steno zariše Marijin plašč, ki nas pokriva kakor v Nici.
Sreda, 31. 5.	Bodoči šolarji na letovanju: obišejo otok in zvonijo na zvonček želja. Tudi mi Mariji povemo svoje želje, obnovimo posvetitev.

Sreda, 3. 5. Vrtec na Privozu in na Karlovški, otroci prosijo Marijo za novi domek.

V Ljubljani na Privozu so sestre imele v najemu klet in eno sobo s hodnikom, zraven pa še veliko dvorišče in nasad vrtnic. Tam so zbirale dekleta za oratorij. Prirejale so dramske igre, hodile na sprehode, imele pevske vaje in organizirale igre za mlajše deklice. Sestre so v edini sobi odprle vrtec. A čez šest mesecev bi se morale izseliti. Lastnik prostorov ni hotel podaljšati najemnine. Ravnateljica s. Alojzija je po vsej Ljubljani iskala primeren prostor, pa ga ni našla. Veliko hiš so prodajali, a nobena ni bila primerna. S. Alojzija je zbrala sestre, dekleta in otroke ter rekla: "Z ljudmi ni nič, obrnimo se na Marijo. Začnimo goreče prositi: "Marija, preskrbi nam, sirotam, primeren domek!" Obenem pa opravimo goreč mesec njej na čast!"

Vsi so od tistega dne naprej neprestano ponavljali: "Marija, preskrbi nam, sirotam, primeren domek!" Tudi otroci iz vrtca so prošnjo ponavljali povsod: pred Marijino podobo, na cesti, doma, v cerkvi. S. Alojzija je skrbela, da je bil mesec maj ves Marijin. Sestre so pripravile lep oltar z Marijinim kipom. Pri njenih nogah so zbirale rožice za dobra dela. Vzgojiteljica je vsak dan otrokom povedala zgled Marijine dobrote. Otroci so zgodbo povedali doma svoji družini. Vsak petek so utrgali eno vrtnico in jo odnesli domov, da so v soboto okrasili domač Marijin oltarček. Štiriletna deklica je enkrat rekla vzgojiteljici: "Danes sem večkrat razveselila Marijo. Vsakokrat, ko me je Francek sunil, sem jaz zaprla to žrtvico v lep poljubček in ga poslala Mariji, naj ga da Jezusu in se mu zahvali, da nam je za mamó dal njo, ki je tako dobra."

Marija je uslišala njihovo prošnjo. Kmalu so našli primerno hišo. Bila je dovolj velika, v dobrem stanju in ne pretirano draga. Sestre so zaskrbljeno vprašale: "Kje bomo pa dobile denar? Saj ga nimamo! Lastnica zahteva denar takoj."

S. Alojzija je odgovorila: "Moramo imeti več vere in zaupanja! Izročile smo zadevo Mariji. Ona, ki je začela, bo znala izpeljati zadevo do konca. Mi naredimo, kar moremo. Čim večje so težave, tem bolj očitna bo njena pomoč in večja njena slava."

Na praznik Marije Pomočnice, 24. maja, so našle dobrotnika, ki je posodil denar brez obresti. Takoj so poklicali lastnico hiše in podpisali pogodbo. Tako so otroci, mladi in sestre dobili nov domek, ki jim ga je preskrbela Marija. Kako so bili veseli in hvaležni! S. Alojzija pa je rekla: "O kako res je, kar pravi don Bosko: *Ljubite Marijo, širite njeno pobožnost in boste videli, kaj so čudeži!* Zdaj smo čudež videli tudi mi."

Četrtek, 4. 5. Vojna vse uniči. Gospa Prelog v Murski Soboti vsak mesec moli k Mariji Pomočnici, ljudje se ustavljajo pri kipu in molijo.

Tudi salezijanci v Murski Soboti so imeli lep zavod za fante. Vsa župnija se je pogosto zbirala v "Martinišču" (tako se je imenoval zavod) za devetdnevnic, praznike in slovesnosti. Še posebej radi so se ustavljali ob kipu Marije Pomočnice. Na glavi je imela krono, v rokah je držala žezlo, v naročju pa malega Jezusa. Njena mogočna postava je vlivala občutek varnosti, njen nežen smehljaj pa zaupanje. Vsak je čutil, da ga ima Marija rada in da ima posebno moč, zato lahko pomaga. Po vojni je oblast zahtevala, da salezijanci zapustijo svoj dom in zavod prepustijo drugim. Tako je iz njega nastal dijaški dom. Tudi Marija se je morala odseliti. Ker so jo imeli ljudje zelo radi, so jo prepeljali

v cerkev v Murski Soboti. Tam so ji zadaj napravili oltar. Marsikdo se je rad ustavil pri Mariji in ji zaupal svoje težave.

Najbolj zvesto je k Mariji hodila gospa Terezija Prelog. Vsak mesec je molila devetdnevnicu k Mariji Pomočnici. Prosila jo je, da bi se salezijanci vrnili v Mursko Soboto.

Petek, 5. 5. Marija Žitnik Klar podari hišo škofiji, škof pa svetuje, naj jo daruje sestram. Sestre pridejo. Gospa v zahvalo zgradi kapelico.

V Murski Soboti je živela starejša gospa. Marija Žitnik Klar je bila vdova. Mož ji je že umrl in živela je sama v veliki hiši. Gospa je bila zelo pobožna. Rada je hodila k maši in častila Marijo. Vsak dan je molila rožni venec. Tudi ljudem je rada pomagala, še posebej kaplanu in župniku Jožefu Smeju. Jožef Smej je bil plemenit in skromen človek. Ko je prišel na župnijo Murska Sobota, ni imel ničesar, niti hrane niti posode niti pohištva. Gospa Marija mu je večkrat kaj prinesla, da mu je bilo lažje. Ko je Jožef Smej postal škof in se preselil v Maribor, jo je večkrat obiskal. Nekega dne mu je zaupala svojo željo. Hotela je podariti hišo škofiji. On ji je svetoval, naj jo raje podari kakšni redovni družbi, sestram. Rekel je: "Če boste imeli v hiši sestre, bodo one molile za vas. Delale vam bodo družbo in skrbele za vas. Vi pa jim boste pomagali po svojih močeh." Gospa je predlog sprejela. Le to se je spraševala, katere sestre naj povabi. Škof Smej je imel odgovor: "Hčere Marije Pomočnice! Nekoč so bili v Murski Soboti salezijanci, zdaj bodo pa salezijanke! One se bodo ukvarjale z otroki in mladino." Škofija Maribor je sestre obvestila o želji gospe Marije. Sestre so prišle na obisk, da so jo spoznale. Po dolgem razmišljanju so se odločile, da ponudbo sprejmejo. Čutile so, da jih Marija kliče v Mursko Soboto. Prva sestra, s. Simona Komar, je prišla v začetku avgusta 1991 in je pripravila vse za prihod še dveh sester. Takoj je začela zbirati otroke, se igrati z njimi in pripravljati sprejem za s. Marijo Kociper in s. Ivanko Zakrajšek. Prvo šolsko leto so sestre poučevale verouk in imele sobotni oratorij za otroke. Gospa Marija jih je bila tako vesela, da je v zahvalo dala zgraditi kapelico Mariji na čast. Načrt je narisala s. Ivanka. Zidal je neki zidar, prijatelj gospe Marije. S. Avzilija pa je iz Italije pripeljala lep kip Lurške Matere Božje. Ko so kapelico dokončali, so se večkrat ustavili ob njej. Najlepše je bilo zvečer. Marija se je nežno smehljala in svetlo žarela v soju lučk, ki jih je imela kot venec zvezd okoli glave. Kako lepo je bilo sedeti na klopci pred kapelico, moliti rožni venec in prepevati Marijine pesmi! Še sosedge so radi prisluhnili.

Ponedeljek, 8. 5. Gospa Prelog prinese prvega otroka v varstvo. Pride prva vzgojiteljica, ki se je šolala v Sloveniji in Avstriji. Vrtec se širi. Otroci se igrajo pred kapelico.

Ne samo gospa Marija, tudi drugi ljudje so sestre lepo sprejeli in jih bili veseli. Še posebej so se razveselili njihovega dela z otroki in mladimi. Gospa Terezija Prelog je še z večjo ljubeznijo in gorečnostjo molila pri Mariji. V tistem letu se ji je rodila vnukinja Sara. Ko je opazovala, kako lepo sestre delajo z otroki, si je mislila: "O, ko bi sestre čuvale našo Saro! Tam bi ji bilo gotovo lepo!" Nekega dne se je opogumila in potrkala na vrata. Sestre je prosila, če bi sprejele malo Saro v varstvo. To je bila kar težka odločitev. Potrebno je imeti prostore in vzgojiteljice. Vprašale so predstojnice v Ljubljani. Po tehtnem premisleku so rekle: "Najbrž Bog od nas to pričakuje." V

Mursko Soboto so poslale vzgojiteljico s. Ireno Benda. Gospod župnik je v nedeljo pri maši oznanil, da bodo sestre imele vrtec. Gospa Prelogova se je tega zelo razveselila in je takoj prišla vpisat svojo vnukinjo Saro. Sestre pa so pripravile sobo, ki naj bi postala mali vrtec. 7. septembra 1992 je prinesla malo Saro k sestram. Deklica je bila prestrašena in je jokala, sestre pa so jo poskušale zabavati na vse mogoče načine. Najbolj ji je bilo všeč zunaj na vrtu. Kmalu so se oglasili še drugi starši in otrok je bilo vedno več. Sobica je postala pretesna, zato so sestre svoje postelje odnesle v klet in sobe odstopile otrokom iz vrtca; zvečer so v igralnico privlekle jogije, da so imele kje spati. Iz Avstrije so od sester hčera Marije Pomočnice dobile igrače; nekatere še vedno uporabljamo v vrtcu. Marija v kapelici je vse to dogajanje opazovala, otroke čuvala in se jim smehljala. Otroci pa so ji nosili rožice. Najraje so se igrali prav tam, na tlakovcih pred kapelico.

Torek, 9. 5. Vrtec je premajhen; prošnja k svetemu Jožefu; pridejo Jožice in vrtec je zgrajen. Kip svetega Jožefa.

Vsako leto je vedno več staršev prosilo, da bi lahko njihovi otroci hodili v vrtec pri sestrah, a prostora ni bilo. Nekateri so čakali leto, dve ali celo tri, da so prišli na vrsto! Sestre so začele razmišljati o gradnji novega vrtca. Poklicale so arhitekta, ki je narisal lep načrt. Vse je bilo že pripravljeno, samo denarja za zidavo ni bilo. Takrat pa je Marija spet posegla vmes. Župnija je dobila vrnjeno zgradbo poleg cerkve. Župnik in župljani so predlagali, da bi vrtec preselili tja. Sestre so predlog z veseljem sprejele. Župnija se je zavzela in začela prenavljati stavbo. Na ministrstvo so poslali prošnjo, da bi vrtec lahko deloval. Tudi otroci so se zavzeli in so vsak dan molili: "Sveti Jožef, prosi za nas in daj nam lep novi vrtec." Prostori so bili že skoraj dokončani. Takrat pa je bilo potrebno poiskati tudi vzgojiteljice. Kdo nam lahko najde res plemenite in zanesljive osebe? Seveda sveti Jožef! In tako so molitev razširili: "Sveti Jožef, prosi za nas in daj nam lep novi vrtec in dobre vzgojiteljice." Sveti Jožef je dobro slišal. Najprej je prišlo dovoljenje z ministrstva. Naredili so velik praznik in povabili dobre ljudi. Otroci so se pripravljali za nastop. Zaigrali naj bi pravljično Drevo Krištof in zaplesali nekaj plesov. V cerkvi je bilo zelo slovesno. Prepevali so in molili. Med mašo je začelo deževati. Tako je lilo, da je voda v potokih tekla po cesti. To je bilo znamenje Božjega blagoslova. Po maši so vsi šli v gasilski dom. Otroci so nastopali kar na mizah, starši pa so naredili živo ograjo, da kdo ne bi padel dol. Po predstavi je škof Smej blagoslovil vrtec. On je stal na terasi vrtca, drugi pa spodaj, in jih je kropil z blagoslovljeno vodo.

Kmalu je bila tudi obnova zgradbe dokončana in prostori zelo lepo urejeni. V novi vrtec so se preselili 9. februarja 1999. Pa tudi plemeniti ljudje so prišli prosit za službo. Tako je direktorica s. Marjetka Sraka za ravnateljico imenovala s. Jožico in v službo poleg Nataše sprejela kuharico Jožico, vzgojiteljico Jožico in spremljevalko Jožico. Ker je hvaležnost lepa lastnost, so otroci nadaljevali z molitvijo vsaj še eno leto: "Sveti Jožef, prosi za nas in hvala za lep novi vrtec in dobre vzgojiteljice." Svojo ljubezen in hvaležnost do svetega Jožefa so pokazali tudi tako, da so kupili lep kip in ga namestili ob vhodu v vrtec.

Sreda, 10. 5. Vrtec se seli. Gospa Tratnjek prinese kip iz Lurda za novo kapelico. Maša na dvorišču. Ljudje prinašajo svečke, otroci zasejejo marjetice.

Še preden se je vrtec selil, je s. Jožico zaskrbelo, kdo bo čuval otroke na novem igrišču. Bila je namreč prepričana, da jih varuje Marija, ko se igrajo pred njeno kapelico. Tudi na novem igrišču je želela imeti kapelico Mariji na čast. Večkrat je rekla: "Otroci so preveč živahni, da bi jih lahko jaz čuvala! To lahko naredi samo Marija." V tistem času je družina Tratnjek romala v Lurd. To je kraj v Franciji, kjer se je Marija prikazala deklici Bernardki. Preden so odpotovali na romanje, je mama Tončka vprašala: "Kaj želite, da vam prinesem iz Lurda?" S. Jožica je takoj prosila: "Eno lepo Marijo za novo kapelico!" Tratnjekovi so prinesli ljubek kip iz belega marmorja. Ko se je vrtec preselil, je gospod župnik dal zgraditi kapelico na igrišču. Načrt je narisal neki študent. Nastala je votlina iz kamnov, poleg pa znamenje križa. Na blagoslov kapelice so bile povabljene vse družine iz vrtca. Obhajali so tudi sveto mašo. Otroci so glasno prepevali Marijine pesmi. Od takrat so se ljudje pogosto ustavljali ob kapelici. Marsikdo je prinesel svečko ali šopek rož. Otroci so skupaj z vzgojiteljicami okoli kapelice posejali marjetice. Ko so zrastle, jih je bilo toliko, da je imela Marija okoli sebe belo preprogo iz rožic. Marija je otroke čuvala, da se jim ni nič hudega zgodilo. Pri njej so se vsi dobro počutili.

Četrtek, 11. 5. Otroška ljubezen do Marije: šmarnice, prazniki, romanje v Rotundo, pletenje venčkov in nabiranje šopkov, sestavljanje litanij, romanje kipa.

Otroci v vrtcu Lavra so imeli Marijo zelo radi. Na veliko načinov so ji pokazali svojo ljubezen. Za vsak Marijin praznik so šli k maši. Zaigrali so odlomek iz evangelija in peli pesmi njej na čast. V mesecu maju so se vsak dan zbrali pri njenem oltarčku. Zbirali so dobra dela in poslušali šmarnice. To so lepe zgodbe o Mariji in svetnikih, ki so jo imeli radi. Čez dan so se trudili, da bi posnemali Marijo in svetnike. Kdor je naredil dobro delo, je k Marijinemu kipu nalepil rožico. Učili so se Marijine pesmi. Na koncu meseca so jih že veliko znali. Zelo radi so Marijo častili z litanijami. To so lepa imena za Marijo, s katerimi jo pozdravljamo in častimo. Tudi sami so si izmislili čudovita imena. Vzgojiteljice so jih zapisale in zbrale v molitveniku. Na igrišču so trgali marjetice in Mariji pletli venčke. Ko je venček na njeni glavi ovenel, so ji spletli novega. Za zaključek šmarnic se je ves vrtec odpravil na romanje. Pripeljal je avtobus. Vsi so vstopili. Po poti so jim vzgojiteljice pripovedovale lepe zgodbe in opisovale kraje, kjer so se vozili. Največkrat so šli v Rotundo. To je stara okrogla kapela na Goričkem. Okoli kapele je velik travnik, poln pisanega cvetja. Otroci so nabirali rože za Marijo, delali šopke in pletli venčke. S. Anita je z njimi nabirala zdravilna zelišča za čaj. Razlagala jim je, kakšne bolezni ozdravijo. V vrtcu je skupaj z otroki izdelovala domača zdravila. Njeno šentjanžvevo olje je pozdravilo vsako buško.

Petek, 12. 5. S. Marjetka je zbolela, darovala svoje življenje za vrtec, odšla v nebesa.

Prva direktorica vrtca je bila s. Marjetka Sraka. Otroke je imela zelo rada. Z njimi se je igrala, jim prepevala pesmi in jim dajala posebne priboljške. Ko so dozorele češnje, jih je trgala in dajala otrokom, oni pa so jih zobali kot mali ptički. Rada je delala na vrtu. Otroci pa so se igrali poleg vrta

na igrišču. S. Marjetka jim je čez ograjo dajala jagode in paradižnik. Mmm, kako je bilo dobro! Ne le otroke, tudi njihove starše in vzgojiteljice je imela rada. Nekateri družine so bile revne in niso imele dovolj denarja za hrano. S. Marjetka je pridno delala na vrtu. Bog je njeno delo blagoslovil in vse je bujno raslo. Ko so starši prišli po otroka, jim je s. Marjetka večkrat pripravila vrečko z zelenjavo. Tega so bili zelo veseli. Kadar so imeli starši kakšne skrbi ali težave, so prišli k njej na pogovor. Ona jih je vedno poslušala. Razumela jih je in jim svetovala, pa tudi konkretno pomagala. Vsak dan je šla peš v trgovino in otrokom kupila zajtrk. Vzgojiteljice je večkrat vprašala, če kaj potrebujejo za vrtec. Prinesla je barvice, lepilo, papir, igrače ... in čisto pravo mizarско orodje za otroke!

Rada je imela Jezusa in bila je dobra kakor Marija. Tudi druge je opogumljala, naj posnemajo Marijo v ljubezni do Boga in dobroti do ljudi. Zato je bila Jezusu všeč. Želel jo je imeti pri sebi v nebesih. Zbolela je. Njena bolezen je bila težka. Morala je iti v bolnišnico. Eno leto se je zdravila. A zdravniki ji niso mogli pomagati. Kadar si je med zdravljenjem malo opomogla in prišla iz bolnišnice domov, je najprej šla v vrtec. Tam je pomagala, kjer je bilo potrebno. Urejala je igrišče, pomagala v kuhinji, prala in likala. Vsakega je prijazno ogovorila in mu povedala nekaj lepega. Ko je šla še enkrat v bolnišnico, se ni več vrnila. Umrla je. Jezus jo je vzela k sebi v nebesa in jo nagradil za vsa njena dobra dela. Otroci iz vrtca so se ji zahvalili tako, da so v njen grob vrgli bel nagelj. Zdaj s. Marjetka v nebesih moli za vse otroke, njihove družine in vzgojiteljice.

Ponedeljek, 15. 5. Slovesnost na Zaplazu: romanje družin in posvetitev Marijinemu Brezmadežnemu Srcu.

V Sloveniji je veliko katoliških vrtcev. To so vrtci, v katerih se pogovarjajo tudi o Bogu. Vzgojiteljice in otroci molijo in imajo radi Jezusa. V mesecu maju častijo Marijo s šmarnicami, včasih pa tudi z romanjem. Vrtci so se med seboj dogovorili, da bodo imeli skupno romanje. Šli so na Zaplaz. Tam je lepa cerkev Marije Pomočnice. Marija stoji na velikem oltarju. Okrog nje letajo angeli. Iz nje izhajajo zlati žarki. Na romanje so se dolgo pripravljali. V vrtcu so se učili pesmi, ki jih bodo peli na romanju. Spoznavali so mučenca Lojzeta Grozdeta, ki je imel zelo rad Marijo. Posvetil se je njenemu brezmadežnemu Srcu. Tudi vzgojiteljice in družine katoliških vrtcev so želele posnemati blaženega Lojzeta. Marija varuje tiste, ki se posvetijo njenemu Srcu. Njenega varstva pa si vsi želimo. Vsak vrtec je pripravil veliko srce iz kartona in nanj so se podpisale vse družine. Tisti dan je na Zaplaz pripeljalo veliko avtobusov in avtomobilov. Nebo je bilo jasno in modro kakor Marijin plašč. Sonce je toplo sijalo. Cerkev na vrhu griča se je bleščala v svoji belini. Avtobusi so ustavili pod gričem. Zadnji kos poti so vsi romali peš k Mariji. Šli so po travnati stezi med visoko travo in pisanim cvetjem. Ko so prišli v cerkev, so imeli mašo. Med mašo so pred oltar položili srca z imeni vseh družin. Za spomin so dobili glinasti okrask z datumom posvetitve. Po maši so se zunaj igrali in malicali. Na odru so se predstavili vsi vrtci. Tudi družine iz vrtca Lavre so bile tam. Otroci so na odru zapeli in zaplesali pesem *Marija bi rada v cerkvico šla*. Vrtec Lavra je od takrat Marijin in mi smo vsi njeni otroci.

Torek, 16. 5. Na Tišini imajo prazno stavbo in želijo notri imeti vrtec. Otroci v državnem vrtcu se stiskajo v neprimernih prostorih. Vrtec odprejo, a ni kapelice.

Na Tišini so ljudje začeli zidati veliko hišo za predstave. Ko je prišel v župnijo drug duhovnik, so nehali graditi. Niso bili več prepričani, da potrebujejo še eno kulturno dvorano. Novi župnik je skupaj z ljudmi dolgo razmišljal, kaj naj naredijo z na pol narejeno hišo. Želeli so vanjo dati nekaj lepega, živega. Odločili so se za vrtec. Otroci v državnem vrtcu niso imeli dovolj prostora. Imeli so majhne igralnice. Vsi so vedeli, da Tišina potrebuje večji vrtec. Župljani so se razveselili, ko so slišali, da bodo prazno hišo napolnili otroci. Potrebno je bilo še veliko delati in darovati mnogo denarja. Župnik je bil zelo pogumen. Zaupal je, da bo Marija poskrbela za vrtec, če Bog tako želi. Res je bil vrtec kmalu zgrajen. Imel je dve lepi igralnici, kuhinjo, zbornico, pisarno, zgoraj pa pralnico in sobo za telovadbo. Kmalu so prišli prvi otroci. Ena skupina se je imenovala Oblak, druga pa Sonce. Ko so imeli otvoritev vrtca, so starši zaigrali zabavno zgodbo o Butalcih in razbojniku Ceferinu. Vsi so se veselo smejali. Otroci so zapeli pesem o soncu in zaplesali v krogu. Vrtec je imel tudi lepo igrišče: peskovnik, tobogan in gugalnice. Le Marijina kapelica je manjkala. V načrtu za igrišče je bila narisana, zgradili pa je niso. A otroci in vzgojiteljice so imeli zelo radi Marijo. Prepevali so njene pesmi. V pisarni so imeli velik kip Marije iz Lurda. Za praznike so ji pripravili poseben oltarček. Na mizo so pognili prt, postavili šopek in prižgali svečko.

Za vrtec je lepo skrbel dedi Franc. Zelo je bil vesel, da se je hiša napolnila z otroki. Vedno je popravil vse, kar se je pokvarilo. Večkrat se je ustavil in opazoval, kako se otroci veselo igrajo.

Sreda, 17. 5. Snemanje zgoščenke, molitvenik. Priseli se škofija. Ni dovolj prostora. Potreben je nov vrtec in župnik ima načrte.

V našem vrtcu poznamo Jezusa in Marijo. Radi ju imamo. V drugih vrtcih pa ju ne poznajo. Vzgojiteljice so želele otroke naučiti veliko novih pesmi in molitev. Začele so zbirati gradivo. Spraševale so babice in dedke, če poznajo kakšne ljudske pesmi. Starejše sestre so se tudi marsikaj spomnile. Ko so zbrali dovolj pesmi, je očka Matej Zavec skomponiral glasbo. Otroci so se pesmi naučili. Odšli so v snemalni studio in posneli zgoščenko. Najprej eno, potem pa še dve. Zgoščenke so poslali tudi v druge vrtce. Tako so po vsej Sloveniji prepevali lepe pesmi Jezusu in Mariji. Čez nekaj časa so začeli zbirati molitvice. Nekaj so našli zelo starih, nekaj so jih sestavile vzgojiteljice, litanije pa so sestavili otroci. Naredili so molitvenik, ki so ga uporabljali za molitev pred jedjo in po jedi. Otroci so imeli zelo radi te molitve. Kmalu so bili molitveniki tako obrabljeni, da so jih tiskali še enkrat.

V Murski Soboti so ustanovili škofijo. Potrebno je bilo pripraviti prostor za škofa. Nad vrtcem so bili prazni prostori. Preuredili so jih v pisarne in stanovanje za škofa. Skoraj eno leto so delavci vrtali in betonirali, žagali in zabijali. Končno je bilo vse narejeno. Prišel je škof. Najprej je obiskal vrtec in blagoslovil vse vzgojiteljice in otroke. Pokazal je palico, mitro, križ ... Večkrat se je ustavil na igrišču in se pogovarjal z otroki.

Ker je škofija potrebovala garaže in parkirišče, otroci na igrišču niso imeli več dovolj prostora. Tudi varno ni bilo, saj so pogosto tja pripeljali avtomobili. Župnik je začel razmišljati o novem vrtcu. A

kje naj ga zidajo? Morda v vinogradu? Naročil je arhitektom, naj izdelajo načrte. Narisali so krasen vrtec z velikim igriščem. A kje naj dobijo denar?

Četrtek, 18. 5. Novi župnik se zaobljubi Mariji, da ji bo postavil kapelico, če bo uspel zgraditi vrtec. Začeli so zidati, delo dokončali in se vselili. Težav ne manjka.

V župnijo je prišel nov župnik Goran Kuhar, ki je želel, da se vrtec čim prej zgradi. Dobro se je zavedal, kako težko je to narediti. Malo ga je bilo strah. Mislil si je: "Jaz tega ne morem in ne znam. Kdo mi bo pomagal?" Spomnil se je na Marijo. Ona ima rada otroke, rada ima vrtec Lavra in vse, ki vzgajajo. Ona bo pomagala! Obljubil je Mariji: "Če nam bo uspelo zgraditi vrtec, ti bom postavil kapelico." V srcu je začutil, da je Marija sprejela ponudbo in bo pomagala. Začeli so graditi nov vrtec. Najprej so posekali vinograd. Potem so izkopali temelje. Postavili so zidove in streho. Joj, kako velik vrtec je nastal! Ko je bil dokončan, so se neke sobote selili. Vse vzgojiteljice in še drugi dobri ljudje, dedki in babice so na tovornjak nalagali pohištvo iz starega vrtca: mize, stole, omare, igrače ... Nato so vse peljali v novi vrtec in prostore lepo opremili. V ponedeljek so se otroci že igrali v novih igralnicah. Bile so zelo lepe, a marsikaj jim je nagajalo. Na oknih ni bilo žaluzij. Sonce jim je sijalo v oči, ko so šli spat. Malo so si pomagali z odejami, a okna so bila prevelika, da bi jih pokrili. Igrišče ni bilo urejeno. Ograja se je podrla. Mimo je bila speljana glavna cesta. Če bi kakšen otrok zašel na cesto, bi ga lahko povozil avto. Na igrišču je rasla visoka trava. Bila je ostra in bodeča. Tam se res niso mogli igrati. Zato so večkrat šli na sprehod ali na igrišče v parku. Kadar je deževalo, je skozi streho na terasi zamakalo. Če so bili otroci zunaj, so se zmočili. Notri pa je bilo zelo vroče, ker prezračevanje ni dobro delovalo. V prostorih je preveč odmevalo. Če so glasno hodili ali se pogovarjali, so jih začela boleti ušesa in glava. Vse stene v osrednjem prostoru so bile bele. Tako pusto in hladno je bilo videti! Kakor v bolnišnici. Ljudje, ki so hodili mimo, so se spraševali: "Kakšna hiša je to? Je mesnica? So pisarne?" Nihče ni pomislil na vrtec, saj ni bilo nikjer nobene pisane slike ali napisa. Kljub mnogim težavam so bili vsi veseli novega vrtca. Zaupali so Mariji in svetemu Jožefu, da bosta počasi vse uredila.

Petek, 19. 5. Ustanovitev molitvene skupine za babice in dedke.

Včeraj smo slišali, koliko težav je bilo v novem vrtcu. Ravnateljica s. Jožica je razmišljala, kaj naj stori. Večkrat je koga prosila za pomoč. A stvari se niso nič izboljšale. Potem je razmišljala: "Kdo nam lahko pomaga, kadar je zelo težko? Samo Bog. Če Marija nekaj prosi Boga, jo on vedno usliši." To je rešitev! Molitev k Mariji! Zato so se v vrtcu Lavra na čisto poseben način začeli spopadati s težavami. Še bolj so molili in še več ljudi prosili, naj molijo za vrtec. Starejši ljudje, ki težko delajo, radi pomagajo z molitvijo. Če jih kaj boli, trpljenje darujejo Jezusu in on njihovo žrtev sprejme kot veliko darilo.

Najprej je s. Jožica šla k župniku v Murski Soboti in ga vprašala, ali bi lahko imeli molitveno uro za babice in dedke. Župnik je bil predloga zelo vesel. V oznanilih je povabil vse ljudi, ne le babice in dedke, naj pridejo k molitvi. Zbrali so se v cerkvi. Jezusu so prepevali pesmi, ga molili in prosili.

Kdor je želel, je na koncu srečanja dobil listek. Na njem je bila sličica in skrivnost rožnega venca, ki jo je molil vsak dan za vrtec. Ljudje so listke radi vzeli in obljubili, da bodo molili.

Tudi župnik na Tišini se je razveselil, da bodo babice in dedki ustanovili molitveno skupino. Zbrali so se v vrtcu. Naredili so lep oltarček Mariji in molili rožni venec. Od takrat se zbirajo vsak mesec. Februarja so z Marijo naredili procesijo. Nosili so prižgane svečke in prepevali lurško pesem. Tudi župnik je prišel in je molil z njimi. Na koncu jih je blagoslovil. Včasih je kakšna babica spekla pogače in jih prinesla. Mmm, kako so bile dobre! Nekaj so jih pojedli, nekaj pa pustili za otroke in vzgojiteljice. Nastavili so jih v zbornici na mizo, kjer so jih naslednji dan našle.

Tudi vzgojiteljice so po sestanku molile rožni venec. Toliko molitve se je dvigalo k Bogu, da so se začele težave razpletati. Prišli so mojstri in so naredili ograjo za igrišče. Drugi mojstri so namestili žaluzije. Čez nekaj časa so starši uredili igrišče. Na Tišini so vsa igrala prebarvali. Vrtec je bil vsak dan bolj urejen. Zdaj se lahko Mariji zahvalimo za babice in dedke, ki molijo za nas.

Ponedeljek, 22. 5. Marijina slika v osredjem prostoru v Murski Soboti; blagoslov; izbiranje imena in nastanek litanij.

V Murski Soboti imajo v novem vrtcu velik osrednji prostor. Ko so se preselili, so bile vse stene bele. Toliko beline je bilo, da se je kar bleščalo. A kar nekam pusto in prazno je bilo videti. "Nekaj barve je treba dodati," je razmišljala ravnateljica. Pa tudi marsikdo od obiskovalcev in staršev ji je to rekel. Predvsem je manjkalo Jezusovo znamenje: križ. Toda kakšen križ bi lahko bil primeren za vrtec? Končno se je utrnila ideja. Prosila je nekdanjo gojenko vrtca Saro Sporn, naj nariše simbol – zmajčka. Sara je najprej narisala velik križ, na njem pa pisanega zmaja. Zmajček pomeni otroško veselje in igro, križ pa Jezusovo ljubezen in zmago pa tudi vse potrpljenje vzgojiteljic, ko delajo z otroki. One v Jezusovem križu dobijo moč, da imajo lahko rade otroke in se žrtvujejo zanje.

Križ je bil naslikan. Manjkala je še Marija. Kadarkoli je s. Jožica stopila v osrednji prostor, se je obrnila h križu na zmajčku in rekla: "Jezus, pripelji nam Marijo." Spomnila se je na Marijo na Ptujski gori. Pod širokim plaščem Marija skriva vse polno ljudi: mlade in stare, revne in bogate, preproste in slavne. Prosila je: "Marija, zagрни naš vrtec s svojim plaščem. Vsi smo tvoji: otroci, starši, župnik, sestre, sodelavci, obiskovalci." Kmalu je dobila dovoljenje od g. župnika, da na steno naslika Marijo. 1. maja na praznik svetega Jožefa delavca je romala v Celje. Tam je med mašo prosila svetega Jožefa, naj ji pomaga narisati lepo Marijo, ob kateri bi vsi čutili, da jih Marija ljubi in varuje. Ko se je vrnila domov, je začela risati. Slikala je vsak prosti trenutek en mesec. Nastala je velika slika. Marija vsakega pogleda v oči in se mu nežno smehlja. Pod njenim plaščem se igrajo otroci, počivajo starčki, bližajo se ji starši in sestre, skrivajo se živali in cvetijo rože.

Vsi so iskali najlepše ime za Marijo. Tako so nastale cele litanije. Zmagalo je ime: Kraljica družine. V vrtec so povabili g. škofa Petra Štumpfa in mnoge prijatelje. Škof je blagoslovil sliko. Na koncu je vsak dobil Marijino podobico in spominski šopek – klas in marjetico.

Torek, 23. 5. Ko se ureja igrišče, župnik postavi kapelico Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Naslikana sta tudi Srce Jezusovo in Jožefovo.

Igrišče so otroci in vzgojiteljice zelo pogrešali. Spet so se s prošnjo obrnili na svetega Jožefa. Ravnateljica je narisala skico, kakšno igrišče si želijo, in jo je skupaj s pisemcem položila pod kip svetega Jožefa v osrednjem prostoru. In glej! Sveti Jožef je začel delati. Kakor je nekoč skrbel za Jezusa, tako je zdaj poskrbel za otroke vrtca Lavra, da se imajo kje igrati, saj je v vsakem otroku mali Jezus in kar naredimo otroku, to naredimo Jezusu. Sveti Jožef to dobro ve.

Pri urejanju igrišča so pomagali starši. Najbolj pa se je žrtvoval župnik Goran. Čeprav ni imel dovolj denarja, je obljubil, da bo plačal nova igrala in brunarico. Najprej so postavili gugalnice in tri gugalne konjičke, nato plezalo in brv za ravnotežje. Pa še peskovnik so izkopali. Nazadnje so otroci dobili tobogan in streho nad peskovnikom. Hkrati pa je župnik želel izpolniti svojo zaobljubo Mariji. Ko je začel zidati vrtec, ji je obljubil, da ji bo zgradil kapelico, če bodo dela lepo tekla. Narisal je načrt. Hišnik Filip je začel prinašati opeko in drug material. Potem je skupaj z zidarjem Mihom sezidal kapelico, majhno cerkvico. Kako lepa je bila! S. Jožica je poslikala dve okenci, na enem je križ, na drugem Sveti Duh. V notranjost kapelice je naslikala angela in svetega Jožefa z Jezuškom v naročju. Župnik pa je prinesel lepo Marijo. Hišnik jo je pritrdil na oltarček iz opeke. Mizar Vili je naredil lesena vratca. V zvonik so obesili zvon. Zdaj lahko otroci tam molijo, Mariji prinašajo rožice in ji zvonijo z zvončkom.

Čez nekaj dni je v župnišče poštar prinesel račun. Župnika je zaskrbelo. Toliko denarja pa res ni imel! Kaj je hotel? Zaskrbljen je šel na delo. Tisti dan je plel travo okoli cerkve. Ko je plel, je v srcu molil k svetemu Miklavžu. Rekel mu je: "Sveti Miklavž, ta zavod je tvoj in ti imaš otroke rad. Zaupam ti, da boš poskrbel za denar, da bom plačal igrala za otroke." Tako je molil in naprej pulil travo. Še preden je končal delo, preden je prišel okoli cerkve, se je približal neki gospod. V rokah je držal kuverto. Rekel je župniku: "Želim narediti dobro delo. Prinesel sem nekaj denarja. Uporabite ga tako, kot vi veste, da je najbolj prav." Župnik se je zahvalil. Ko je pogledal v kuverto, je videl, da je v njej veliko denarja, zelo veliko. Toliko, da je lahko poravnal račun za igrala. Šel je v cerkev in se zahvalil svetemu Miklavžu: "Hvala, sveti Miklavž! Ti pa dobro slišiš in hitro pomagaš! Vidim, da imaš res zelo rad otroke."

Sreda, 24. 5. Vzgojiteljice vsako leto romajo k Mariji: na Svete gore, Brezje, Ptujsko goro, v Strunjan ... drugo leto bodo šle v Torino.

V vrtcu Lavra imamo vsi radi Marijo. Ne le otroci in njihovi starši, ampak tudi vzgojiteljice. Večkrat ji skupaj to tudi pokažemo: imamo šmarnice, molimo rožni venec, prepevamo pesmi in ji prinesemo rože. Vzgojiteljice pa naredijo še nekaj čisto posebnega. Na začetku šolskega leta se odpravijo na romanje. Kaj je romanje? Izberejo lepo Marijino cerkev in se tja odpeljejo z avtobusom. Tam imajo mašo in molijo za vse otroke in družine vrtca. Marijo prosijo tudi zase, da bi bile tako dobre vzgojiteljice kot ona in da bi se dobro razumele med seboj. Ogledajo si cerkev, fotografirajo se za spomin in zapojejo kakšno pesem. Župnik romarskega svetišča jim pripoveduje zgodbo, kako je cerkev nastala in kakšne čudeže je Marija tam naredila, ko so jo ljudje prosili. Tudi

vzgojiteljice jo prosijo za čudež: da bi v šolskem letu, ki prihaja, Marija bila vedno z nami in bi nas varovala. Marija dobro sliši in je zato vedno z nami.

Vzgojiteljice so romale na zelo lepe kraje: Brezje, Bled, Svete Gore, Trško Goro, Ptujsko Goro. Enkrat so šle v Strunjan, na morje. Najprej so šle v cerkev k sveti maši. Po vsej cerkvi so naslikani dogodki iz Marijinega življenja. Ko hodiš od slike so slike, se ti zdi, kot bi gledal film ali risanko o Mariji. Potem so šle na hrib. Tam je velik križ in čudovit razgled na morje. Videle so ladje, galebe, jadrnice ... Tako lepo je bilo, da bi najraje kar tam ostale.

Ob 25-letnici vrtca Lavra so šle v Torino. Tam je velika cerkev, ki jo je zgradil don Bosko. Nekoč je sanjal Marijo. Naročila mu je, kje naj zgradi njen dom. Don Bosko jo je ubogal. Zgradil je cerkev Marije Pomočnice v Torinu. Zdaj tja romajo ljudje z vsega sveta. Tam so se Mariji skupaj zahvalile za 25 let vrtca Lavra in za don Boska, ki nas je naučil vzgajati po Marijino.

Četrtek, 25. 5. Na Tišini ni dovolj denarja, zato se bojijo, da bodo morali zapreti vrtec. Vzgojiteljice molijo. Vpiše se otrok, ki je rojen na Marijin praznik. To je Marijino znamenje.

Vrtec na Tišini je majhen. Tudi občina je majhna. Običajno se zgodi, da so majhni tudi bolj revni. Tudi vrtec na Tišini je bil bolj reven. Občina ni mogla dati toliko denarja kot v Murski Soboti. Vzgojiteljice so se vedno trudile, da so živele skromno in da kljub temu otrokom ni ničesar manjkalo. Bile so zelo iznajdljive. Uporabile so čisto vse, kar so našle, da so otroci ustvarjali in se igrali. Veliko igrač so izdelale same. Tudi dobri ljudje so večkrat podarili kakšno igračo ali priboljšek za malico. Kljub temu je prišlo do take stiske, da je vodstvo vrtca začelo razmišljati: "Tako ne gre naprej. Vrtec bo treba zapreti." Vsi so bili žalostni zaradi tega: župnik, vzgojiteljice in starši. Otroci in vzgojiteljice so prosili Marijo in svetega Jožefa, naj pomagata.

Naslednji dan se je zgodilo nekaj izjemnega. Prišla je neka mama s svojim otrokom in ga je vpisala v vrtec. Vzgojiteljicam je pripovedovala o čudežnem rojstvu tega otroka. Ko je Bog ustvaril tega otročička in ji ga položil v maternico, tega ni opazila. Niti ona niti kdo drug ni vedel, da je noseča. Otročiček je v njenem trebuhu rasel in se spretno skrival devet mesecev. Ko je dovolj zrasel, se je začel javljati, da želi priti na ta svet. Bil je Marijin praznik, materinski dan. Mama je v kopalnici začutila, da se dogaja nekaj posebnega in je rodila dojenčka. Potem je poklicala rešilca, da so ju odpeljali v porodnišnico. Oba sta bila popolnoma zdrava. Vsi so rekli, da je tako rojstvo Božji čudež. Ko so vzgojiteljice to slišale, so rekle: "Ta otrok je Marijin otrok. Marija ga je pripeljala v naš vrtec. To je Božje znamenje, da vrtca ne bodo mogli zapreti. Marija želi imeti vrtec Lavra in ga ščiti." Res so se kmalu stvari obrnile na bolje. Vrtec na Tišini deluje naprej in otroci se tam počutijo zelo dobro, saj je z njimi Marija, ki jih varuje in ljubi.

Petek, 26. 5. Na Tišini že dolgo čakajo kapelico. Končno ena mama nariše načrt, dedki pa se spravijo k delu.

Ko so zidali vrtec na Tišini, so v načrt igrišča narisali tudi kapelico za Marijo. Sezidali pa je niso. Zakaj so pozabili nanjo? Nihče ne ve. A vzgojiteljice in otroci so kapelico pogrešali. Želeli so imeti

Marijino znamenje na igrišču. Začeli so moliti: "Sveti Jožef, prosi za nas in daj nam lepo Marijino kapelico!" S. Jožica je o kapelici spregovorila z gospodom župnikom. Najprej ga je zaskrbelo, ker je za vsako gradnjo potrebno dovoljenje. A ko je izvedel, da je bila kapelica vrisana v načrt in je odobrena skupaj s celim vrtcem, se je pomiril. Dovolil je gradnjo. Le denarja za mojstre in material ni bilo. V vrtcu so imeli eno mamico, ki je zelo lepo risala. Vzgojiteljice so jo prosile, naj nariše načrt. Čez nekaj dni je prinesla skico lepe votline iz kamnov. Dolgo časa so iskali kakšnega zidarja, ki bi bil pripravljen zidati kapelico po načrtu. A ga niso našli. V mesecu maju so dedki in babice prišli v vrtec. Imeli so šmarnice skupaj z otroki. Po šmarnicah jim je s. Jožica pokazala načrt. Dedi Franc in dedi Štefan sta bila navdušena in pripravljena pomagati, če bi imela kakšnega mojstra, ki bi ju vodil. Poklicali so nekega zidarja iz Murske Sobote. Dogovorili so se, kdaj bodo začeli delati. Na dogovorjeni dan sta dedi Franc in dedi Štefan prišla, zidarja pa ni bilo. Nekaj časa sta čakala, potem pa sta začela delati kar sama. Najprej sta izkopala temelje. Potem sta jih zabetonirala. Vsaka družina je prispevala en kamen, ki sta ga vgradila v kapelico. Tako so Mariji povedali, da jo imajo radi in se ji posvetijo. Vzidala sta tudi kamen iz kraja, kjer se je prikazala Marija, iz Međugorja. Ko sta dedka zidala, jima je svetovala arhitektka, teta od deklice Kaje. Ves material za kapelico so ljudje podarili. Eni so dali cement, drugi pesek, tretji kamne za votlino, četrti železo in iverko za obok. Ko je bila votlina dokončana, je župnik iz Murske Sobote podaril kip Marije Pomočnice. Kamnosek je naredil lep križ iz marmorja in spominsko ploščo. Križ so pritrdili nad votlino, ploščo pa pod Marijo. Na njej piše: "Mariji v zahvalo za vse čudeže, ki jih je naredila v vrtcu Lavra." Vzgojiteljice so okoli kapelice posadile rože in bršljan. Otroci pa Mariji vedno prinašajo cvetje in svečke.

Ponedeljek, 29. 5. Ustanovitev Marijine družbice za nekdanje gojence, redna srečanja z namenom, da bi imeli Marijo radi in jo posnemali.

V vrtcu Lavra je Marija vedno z nami. Ona je tukaj doma. Kaj se zgodi, ko otrok gre v šolo? Ga Marija še vedno spremlja? Don Bosko je obljubil: "Kdor prestopi prag salezijanske ustanove, ga Marija za vedno vzame v svoje varstvo."

Otroci, ki že hodijo v šolo, imajo posebno dejavnost, kjer lahko Mariji pokažejo svojo ljubezen. Vpišejo se v Marijino družbico. Enkrat na mesec imajo pri sestrah srečanje. Tam se igrajo, prepevajo, poslušajo zgodbe o Mariji in svetnikih, izdelujejo lepe stvari in molijo. Na Marijin praznik so uradno sprejeti v družbico. Takrat se slovesno posvetijo Mariji. Izročijo ji sebe v varstvo in ji obljubijo, da jo bodo imeli radi. Dobijo lepo svetinjico na modrem traku – podobno, kot jo je imela Lavra Vicuňa. Marija je tega vesela, ker želi biti z njimi in jim pomagati. Na vsakem srečanju obnovijo posvetitev Mariji. Od enega srečanja do drugega se trudijo, da bi posnemali Marijo: enkrat v prijaznosti, drugič v dobroti ali delavnosti, resnicoljubnosti ali molitvi. Tako zbirajo dobra dela za nebesa. Včasih se z avtobusom odpeljejo na romanje. To je celodnevni izlet, na katerem se imajo krasno. Tudi vi boste lahko postali člani družbice, ko boste šli v šolo.

Torek, 30. 5. Ljudje obrekujejo vrtec. Vzgojiteljice po sestanku molijo rožni venec. Svečka meče senco na Marijo, da se na steno zariše Marijin plašč, ki nas pokriva kakor v Nici.

Nekega dne je v vrtec prispelo pismo. V njem je nekdo pisal, da vzgojiteljice grdo delajo z otroki, da ne skrbijo zanje. Tudi ljudje v okolici so to začeli govoriti. Nekdo se je lagal o vrtcu. Drugi so poslušali in verjeli. Govorice so širili naprej.

Vzgojiteljice so bile žalostne in prestrašene. Vedno so se trudile, da bi bile prijazne do otrok in staršev. Vse so naredile, da bi se otroci lepo imeli in bi se čim več koristnega naučili. Zdaj pa so doživele nehvaležnost in sumničenje. Veliko so se pogovarjale in si med seboj pomagale. Ko so imele pedagoški sestanek, jim je s. Jožica zagotovila, da jih samo Marija lahko obvaruje. Spomnila jih je, koliko težav je imel don Bosko. Kjer se dela nekaj dobrega, tam so vedno težave. Povedala jim je zgodbo iz Nice. Ko je don Bosko šel k sestram na obisk, je doživel nekaj posebnega. Videl je Marijo, kako zagrinja hišo s svojim plaščem ter ščiti otroke in vzgojiteljice. Rekel je sestram: "Marija se sprehaja po tej hiši in jo varuje pod svojim plaščem." Nekateri mu niso verjeli, on pa je ponovil: "Marija se res sprehaja tukaj! Ona je tukaj in vse zagrinja s svojim plaščem."

Ko je s. Jožica povedala to zgodbo, so vzgojiteljice na mizo postavile Marijo, prižgale svečko, ugasnile luč in začele moliti rožni venec. Med molitvijo je Nadja opazila, da svečka obseva Marijo in Marija meče senco na steno. Senca je bila zelo velika, čez vso steno. Imela je obliko plašča. Vse vzgojiteljice so bile pod tem posebnim marijinim plaščem. Ko so to videle, so se pomirile. Bile so srečne, da jih Marija varuje in se niso več bale hudobnih jezikov.

Sreda, 31. 5. Mali šolarji na letovanju: obišejo otok in zvonijo na zvonček želja. Tudi mi Mariji povemo svoje želje, obnovimo posvetitev.

Mali šolarji so hodili vsako leto na letovanje na Bled. Tam je lepo jezero in sredi jezera otok. Na otoku je majhna cerkev. V tej cerkvi kraljuje Marija. Na glavnem oltarju je njena zlata podoba in okoli nje je vse polno angelov. Sredi cerkve iz stropa visi vrv. Če jo potegneš, zacinglja zvon. To je zvon želja. "Zvonček želja" je l. 1534 vliil Franciskus Patavinus v italijanski Padovi. Nekako v tem času je na blejskem gradu živela mlada, neutolažljiva vdova. Moža so ji ubili razbojniki in njegovo truplo vrgli v jezero. Zbrala je vse svoje srebro in zlato ter dala vlti zvonček za kapelo na otoku. Vendar tja ni prispel. Hud vihar ga je potopil z ladjico in čolnarji vred. Še dandanes pa se včasih v jasnih nočeh oglašča iz globin. Obupana vdova je po tej nesreči prodala vse svoje imetje, izkupiček darovala za novo cerkev na otoku, sama pa stopila v samostan v Rimu. Tam je pobožno živela do smrti. Po njeni smrti je papež posvetil nov zvon in ga poslal na blejski otok. Dal mu je poseben blagoslov. Kdor pri Mariji moli in jo prosi kaj pomembnega, nato pa z vero pozvoni, ga Marija usliši in mu izpolni željo. Tudi otroci iz vrtca Lavra so na otoku zvonili na zvonček želja. Tukaj v vrtcu tudi lahko prosimo Marijo kaj posebnega, nato pa pozvonimo na zvonec. Ona nas bo uslišala.

Danes je zadnji dan šmarnic. Zato se bomo Mariji posvetili in ji obljubili, da jo bomo imeli vedno radi. Ona že 30 let skrbi za otroke in vzgojiteljice v našem vrtcu. Če se ji bomo vedno znova izročali, nas bo še naprej lahko varovala in vodila. Bogu hvala za Marijo in za vrtec Lavra!

Litanije KRALJICE DRUŽINE iz vrtca Lavra

Gospod, usmili se

Kristus, usmili se

Gospod, usmili se

Sveta Marija – prosi za nas

Zlata Marija

Ave Marija

Nevesta Svetega Duha

Nebeška kraljica

Brezmadežna kraljica

Najlepše sonce

Najlepša roža

Naše zavetje

Naše veselje

Kraljica angelov

Kraljica miru

Kraljica otrok

Kraljica družine

Kraljica vseh ljudi

Mati naših otrok

Zavetnica vrtca Lavra

Naša Marija

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, prizanesi nam, o Gospod.

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usliši nas, o Gospod.

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas.